

Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG 29. märtsil 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 4. veebruari 2016. aasta otsuse peale kohtuasjas T-247/14: Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG versus Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet

(Kohtuasi C-182/16 P)

(2016/C 296/23)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG (esindaja: *Rechtsanwalt S. Labesius*)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet, Salumificio Fratelli Beretta SpA

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada edasikaevatud otsus osaliselt ning tühistada EUIPO neljanda apellatsioonikoja otsus osas, milles Üldkohtule esitatud hagi jäeti rahuldamata, teise võimalusena saata asi Üldkohtule otsuse tegemiseks tagasi ja
- mõista Üldkohtu menetluse kulud välja kostjalt ja menetlusse astujalt ning Euroopa Kohtu menetluse kulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuses väidetakse, et Üldkohtus on rikkunud liidu õigust, kuna Üldkohus rikkus oma 4. veebruari 2016. aasta otsuses nõukogu määruse nr 207/2009 ⁽¹⁾ ühenduse kaubamärgi kohta artikli 8 lõike 1 punkti b ning ETLT artikli 296 lõiget 2.

Kokkuvõtteks eksis Üldkohus segiajamise tõenäosusele antud hinnangus, mis põhines varasema kaubamärgi „MINI WINI” eristavuse astmel ning kaupade ja teenuste sarnasusel ELi kaubamärgi „Stick MiniMINI ...” taotlusega hõlmatud kaupade ja teenustega, samuti seoses iseseisva eristava rolliga, mis elemendil „MiniMINI” taotluse mõttes on. Samuti ei leidnud Üldkohus, et kaubamärgi ka vähese eristusvõimega osad aitavad segiajamise tõenäosusele kaasa, nagu ka vastavate kaupade turustamise konkreetsed üksikasjad, mis mõjutavad asjaomase avalikkuse tähelepanelikkuse astet, ning seda, et avalikkus kaldub kaubamärki nõrga, kuid visuaalselt domineeriva elemendiga lühendama.

Peale selle rikkus Üldkohus õigusnormi seeläbi, et isegi kui sõnalist osa peetakse üksnes kirjeldavaks, ei välista see võimalust, et kõnealune osa on domineeriv, kui hinnata tähiste sarnasust. Samuti moonutas Üldkohus oma otsuses faktilisi asjaolusid, kuna domineeriva osa analüüsimisel moonutas ta nende osade suurust ja asetsust ELi kaubamärgi taotlusega hõlmatud tähises. Lisaks rikkus Üldkohus õigusnormi, väites, et visuaalset sarnasust tuleb hinnata vaidlustatud ELi kaubamärgi taotluse kujutisosade eristavuse astmest lähtuvalt. Lõpuks ei ole edasikaevatud otsus nõuetekohaselt põhjendatud, kuna Üldkohus ei põhjendanud asjaomase avalikkuse tähelepanelikkuse astet seoses konkreetsete kaupadega.

⁽¹⁾ ELT L 78, lk 1.